

'Ik was te druk bezig met alle eindjes aan elkaar knopen om als choreograaf mijn eigen weg te vinden. Om dat te kunnen heb je rust nodig'

die recht-voor-je-raap-instelling, er geen doeljes omwinden. En ik voelde eindelijk erkenning. Ik werd gewaardeerd om wie ik ben en wat ik doe. In België is men nooit zo complimenterus, maar hier zeiden mensen: 'Wat heb je dat fantastisch gedaan'. Elk bezoek aan Nederland voelde alsof ik een bos bloemen kreeg. Ik dank Rudolf, ik dank alle mensen die meewerken aan SYTYCD, en ik dank Nederland uit de grond van mijn hart voor dit prachtige cadeau".

Televisieoptredens

Haar televisieoptredens hebben haar, zegt ze, de naam en faam gebracht om, eindelijk, dat te doen wat ze echt wil: eigen producties maken waarin ze haar eigen verhaal kwijt kan. "Bij SYTYCD heb ik drie duetten gemaakt – op Jacques Brel's 'Ne me quitte pas' op 'Yesterday' van de Beatles en op 'Geef mij je angst' in de uitvoering van Guus Meeuwis – die voor mij al een verhaal vertelden, een triologievormden. Ik wilde daar één groter verhaal van maken".

En dus trommelde Beernaert 16 dan-

zijn we' – zojers moeten de jury en

programmaleiding gedacht hebben – benieuwd naar wat zij als choreografe aan het programma kan toevoegen".

Sinds de geboorte van haar dochter had Beernaert – na definitief een punt achter haar New Yorkse dtroom te hebben gezet – in België een aardige carrière opgebouwd, als docent en choreografe. Maar, zegt ze: "Ik zwom tussen theater en commercie. Ik heb dansscholen in Gent en Kortrijk opgericht, deed opdrachten voor tal van bedrijven, maakte amateurvoor-

stellingen, maar ik was te druk bezig met alle eindjes aan elkaar knopen om als choreograaf mijn eigen weg te vinden. Om dat te kunnen heb je rust nodig".

Beernaert kan niet genoeg benadrukken dat SYTYCD in alle opzichten haar redding is geweest. "Zonder dat programma weet ik niet of ik de winster van 2009 was doorgekomen, of ik daar steik genoeg voor was geweest. Het was voor mij een verademing om naar Nederland te komen. Ik houd van de openheid van Nederlanders,

sers op, huurde een technicus in en boekte geheel op eigen risico theaterzaal Eickenlyc in Antwerpen voor de premiere van haar voorstelling 'Ne me quitte pas' op 18 juni 2011, die – "dat was zo'n overwinning!" – vrijwel onmiddellijk uitverkocht was. Inmiddels is de productie bezig aan haar tweede Nederlandse tournee.

"Ne me quitte pas' gaat over een koppel (Anna-Alicia Sklias en Juvat Westendorp – red.) dat uit elkaar gaat en de pijn die dat teweegbrengt. Er is een nieuwe vrouw (in Den Haag vertolkt door Dimitra Koloukouri) in het leven van de man, en er is ook een man (Angelo Pardo) die Anna uit haar zijden probeert te verlossen, maar die daar – omdat haar liefde voor Juvat nog zo diep zit – niet in slaagt. Uiteindelijk maakt de vrouw een einde aan haar bestaan, sluit ze het hoofdstuk af. Al hoeft je dat niet zo letterlijk te nemen: het is een doodgegaan om daarna een nieuw leven te beginnen".

"De voorstelling vloekt duidelijk voort uit wat ik zelf, bij het stukgaan van mijn laatste relatie, heb meegemaakt, maar de verwijzingen zijn wel subtiel, ik heb het er niet dunmendik bovenop gelegd. Daarom raakt de voorstellingen mensen ook zo, iedereen kan er zijn eigen verhaal in zien".

Volgend jaar brengt Beernaert een tweede productie uit, 'Bloed, zweet en tranen'. "Waarbij de tranen, na alles wat het leven me gebracht heeft, nu eindelijk tranen van geluk zijn". Want, zegt ze: "Ik mag eindelijk zijn wie ik ben. Ik wil met mijn producties in andere continenten optreden, droom ervan om een vast dansgezelschap hebben. Tegenwoordig is 'the sky the limit' voor mij".

Dan, opens fel: "En tegen iedereen die kritiek op mij heeft, die vindt dat ik – door zo vaak van huis te zijn – niet voldoende aan de opvoeding van mijn kinderen toekom, kan ik alleen dit zeggen: ik heb een mooi huis, ik heb een auto, ik hoef niet meer zoals vroeger elke euro bij elkaar te rapen. Ik had een wens, de wens dat mijn kinderen nooit meer iets tekort zouden komen, en die wens is in vervulling gegaan. Ik heb door een woestijn moeten gaan, maar ben nu bij de oase beland. Het is pure magie".

"Misschien", zegt ze aangedaan, "is dit alles wel nodig geweest om mij bewust te worden van mijn kracht. Ik was weliswaar altijd al een 'stier', maar ik zat te veel in mijn hoofd op gesloten. Was te veel dat wijze kleine meisje dat naar Antwerpen vertrok en een manier vond om haar verdriet te verdingen".

'Ne me quitte pas' is te zien op donderdag 26 april in het Lucent Danstheater. Aanvang: zo.15 uur. Voor meer informatie: www.idt.nl